

Animés évértékelő 2017

Írta: Catrin, Hirotaka, Venom

Legjobb új sorozat

Catrin:

Nehéz választani az **ACCA**, **Tsuki ga Kirei**, **Made in Abyss** hármából. Talán az ACCA-t élveztem a legjobban. Tetszett, hogy a Madhouse egy befejezett Ono Natsume mangát vett elő. Nem lett különösebben kiemelkedő alkotás, de a világa és a karakterei teljesen beszippantottak, hétről-hétre vártam, és korrekts kistörténet kerekedett belőle. A Tsuki ga Kirei ezzel szemben okozott bosszantó perceket, de szerencsére csak olyanokat, amiket egy részen belül feloldott. Szerettem a könnyedséget, természetességét, gyerekes báját. A Made in Abyss viszont mindkettőnél különlegesebb atmoszférával rendelkezik, még a hatásvadász elemei is jól működnek, itt viszont sajnáltam, hogy lényegében még csak egy bevezetőt kaptunk egy sokkal nagyobb horderejű történetből.

Hirotaka:

Seikaisuru Kado: Egy kimondottan érdekes animét tett elénk 2017-ben a Toei, és mind közül, amit láttam, ez lett a legjobb. Izgalmas szituáció, felnőtt karakterek, tartalmas, hangulatos, elgondolkodtató és végig érdekes maradt számomra. Minden részét élveztem, a sci-fi tartalom kicsit elrugaskodott, de el lehet rajta morfondírozni. Összetettségenek és alapötletének köszönhetően (legyen akár milyen kapkodós, és elszállt a végére) egy olyan anime maradt számomra, amit bármikor újraneznék, mert biztosan felfedeznék valami új/más meglátást benne. Ehhez persze hozzátársul pár hatásadás jelet, ami növeli az élményemet. Tény, hogy lehetett volna még komplexebb, még jobban bemutatva a Kado hatását a világra, politikára, mindennapi életre. De így is egy olyan anime lett, animél látszik a koncepció és ötlet a megírásánál. Akartak valami érdekeset, újat alkotni. A 3D grafikát meg kell szokni, de szerintem nem lett csúnya.

Ismerető: *AniMagazin 38. szám*

Legjobb folytatás sorozat

Catrin:

Shouwa Genroku Rakugo Shinjuu Sukeroku Futatabi-hen: Nem csak legjobb folytatásként, hanem az Év Animéjeként is ezt nevezném meg. Egyrészt óriási, ahogy a történet által átívelünk az egyes éveken, évtizedeken egy család életében, másrészt mindez olyan részletes, látványos és dalamos tálalásban kapjuk, ami remekül érzékelteti a karakterek világát és élményeit. Legnagyobb hangsúly az öregedésen és az elmúláson van, nagyszerűen mert erről szólni a történet, ami mellett megörízte a rakugo művészet közvetítését is. Elgondolkodtató és érzelmes mű, néhány homályos közlése ellenére kielégítő folytatása és zárása az első évadnak. A seiyuuk pedig külön katartikussá teszik.

Imádtam még a **Hoozuki** (9. oldal) folytatását, ami által ténylegesen beleszerettem ebbe a vígjátékba, továbbá az **Owari-monogatari 2** is korrekts zárásnak, akarom mondani folytatásnak bizonyult.

Hirotaka:

Kekkai Sensen&Beyond: Azért ezt vettem előre, mert jobban tetszett mint az első évad. Nem szenvedtek átívelő történettel, mint az előzményben, és ez jót tett neki. A karakterekre is több idő maradt, jobban központban voltak, így lett szórakoztató, epizodikus marhaság. A grafika és animációra pedig semmi panasz.

Hoozuki 2: Bár az ajánló cikkben kifejttem bőven, a lényeg, hogy kicsit jobban tetszett, mint az első évada, és hozta a tőle elvárt szintet. A stúdióváltás nem viselte meg. Szép, hangulatos, és vicces, egyedi látványvilággal, Hoozuki pedig mindent visz.

Legjobb adaptáció

Catrin:

Hitorijime My Hero: Dobálózhatnék itt is az ACCA-val vagy a Made in Abyss-szal, de a Hitorijime BL-nek ténylegesen olvastam a mangáját, így elmondhatom róla, hogy kiváló adaptáció lett. Úgy mixelték és vágták össze az előzmény manga cselekményével, hogy az csak előnyére vált a műnek: nincs felesleges dráma és huzavona, sem bosszantó karakter interakciók. A minimális drámát és kapcsolati problémát is szépen adagolták, továbbá kivették a konkrét szexuális jeleneteket is, amiktől elsősorban érzelmes BL lett, kötelezően erotikus helyett. Arra persze nincs bocsánat, hogy a csókjeleneteket elképesztően ritkán mérték csak rendesen megmutatni.

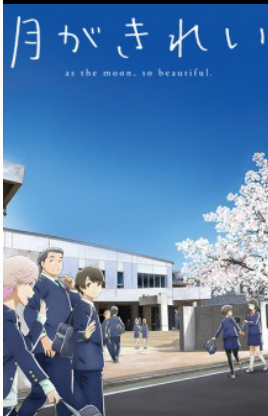

Hirotaaka:

Chain Chronicle: A játék rajongói lehet nem örültek ennek a feldolgozásnak, mert általában a játékadaptációk rosszak, élvezhetetlenek, mind a játék ismerőinek, mind azoknak, akik nem játszanak. Lásd pl. BlazBlue. Viszont én azért választottam ezt az animét, mert a Chain egy teljesen élvezhető alkotás lett, az elejétől a végéig lekötött, és bár volt sok dolog, ami nem került részletezésre, egy kerek egész történet lett.

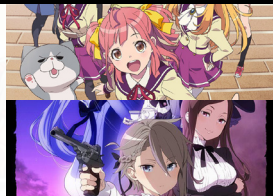
Ismertető: [AniMagazin 36. szám](#)

Legjobb original

Catrin:

Kerek, egész, az utóbbi évek egyik legjobb sulis, romantikus, tini slice of life szelete lett. Szerencsére a természetes és könnyed bájához szép, tartalmas hátterek és valamennyire árnyalt karakterek jártak, ami alapján elégedettek lehetünk az anime kidolgozottságával.

Hirotaaka:

Animegataris: Animerajongóknak kötelező alkotás, amibe rendkívül szórakoztató elemeket pakoltak, a második fele teljesen elrugaskodott ugyan a valóságtól, de számomra nagyon vicces volt. Bár a karakterek nem voltak nagy egyéniségek, jól bemutatták a viszonylag sok otakuélettel kapcsolatos tevékenységet, rajongói elemet.

Princess Principal: Bár találomra kezdem el, mégis egészen megszerettem. Nagyon jól összepakolt steampunk világ, aranyos és tettekreész csajokkal, és a szituációk is érdekesek voltak. A végéig lekötött. Egyetlen hiba, amit fel tudnék róni neki, hogy rövid, még néztem volna. Akár egy komplexebb sztorit is bele lehetett volna pakolni. Viszont a látvány és a zene is nagyon a helyén volt.

Legjobb film

Catrin:

Tavaly három nagyobb filmhez is volt szerencsénk: Kimi no Na wa, Koe no Katachi, Kono Sekai no Katasumi ni. Nekem az utóbbi tetszett legjobban, a helyzet viszont az, hogy Japánban ezek 2016-ban jelentek meg, így most mégsem venném számításba őket.

A ténylegesen 2017-es címekből a **Kizumonogatari 3.** filmje hagyott mély nyomot, amire majd egy másik kategóriánál kitérek. Legjobban pedig talán a **Kurositsuji film** tetszett, mint Hirotakának.

Hirotaka:

Kurositsuji Book of the Atlantic: Nem vagyok a Kuroshi nagy rajongója, de ez a film tetszett. Titanic kopi, csak olyan kuroshisan, nyál nélkül, és tudott újat mutatni a franchise világában. A grafika szép, a többiben pedig hozza, amit elvárunk tőle. Végig lekötött a film, kellően akció-dúsra sikerült.

Legjobb opening

Hirotaka:

Ide többet jelöltünk, mert nagyon nehéz volt választani. A **Kakegurui** a képi világáért és szimbólumaiért mindenképp kiemelendő. A **Hoozuki** fülbemászó, és már az OP megadja az alaphangulatot, annyira mókás. Az **ACCA** opening remek zenét és szintén érdekes képi világot kapott. A **Chain Chronicle** zeneileg került ide, ami szuper pergős lett. Képileg is jó, ám kicsit AOT beütése van. A **Gundam Orphans 2. évad 2. openingje** kicsit kakukktójsz, csak az OP 2017-es, de annyira menő, hogy muszáj volt megemlíteni.

Catrin:

Hirotaka által felsorolt, és számomra nagy nehezen az alábbiak szerint rangsorolt: **ACCA**, **Gundam**, **Hoozuki** és **Chain** openingeken túl imádtam még a **Rakugo 2.** évadának és a **Kabukibu!**-nak az openingjét. Továbbá az **Inuyashikié** lett még maradandóbb.

Legjobb ending

Catrin:

Az endingek közül is sokat megkedveltem tavaly, de talán a **Kabukibu** pergős, vidám száma tetszett zeneileg és vizuálisan is a legjobban. Ami nem sokkal marad le tőle, az a **Shingeki no Kyojin 2.** évadának bizarr, kórusos zárószáma. Továbbá Hirotaka felsorolásával itt is masszívan egyetérték.

Hirotaka:

Szintén többet gondoltam kiemelni. A **Hoozuki 2** endingje fülbemászó, japános hangzású és nagyon az animéd illő dallam. A **Kado** endingje az amúgy is rejtélyekbe merülő történetet tovább árnyalja. Hatalmas hangulata volt minden epizódvégnél, amikor felcsendült ez a szám. A harmadik ending pedig a méltatlanul feledésbe merült **Onihei** sorozatát, amit a legjobb történelmi animének mondanék tavalyról.

Legjobb férfi szereplő

Catrin:

Kikuhiko - Rakugo 2.: Nagyon egyedi karakterét mutatott be nekünk, emellett kidolgozott és szimpatikus szereplő. Utánozhatatlan, ahogy beléltünk a lelkébe. A másik **Hoozuki**, valóban...

Hirotaka:

Hoozuki egyértelműen. Ez a fazon egy ikon, egy egyéniség, "a fapofával is vicces és menő vagyok" stílus legjobb képviselője. Hoozuki nem lehet nem kedvelni, röghögni rajta már akkor amikor megjelenik. Rádásul sok mindent tudunk is róla, pláne mikor végigmeséli a napját.

Legjobb női szereplő

Catrin:

Nem igazán szeretnék legjobbat kiemelni. Talán **Mizuno Akane** a Tsukiból vagy **Lotta**, esetleg **Mauve** az ACCA-ból, akiket a leginkább kedveltem, de egyiküket sem találok elég tartalmasnak ehhez a titulushoz. **Kino**, mint visszatérő karakter már inkább szóba jöhet, de belőle pedig a 2003-as Kino no Tabi sorozatban valahogy többet kaptunk.

Hirotaka:

Chise - Mahoutsukai no Yome: Bevaldom Chise számomra nagy meglepetés. Sokkalta sablonosabb, jelentéktelenebb karakternek gondoltam, még az OVA megnézése után is. A sorozatban azonban nagyon megkedveltem. A múlt ellenére egy nem drámázó, nem látszat-mosolygós figura. Elfogadta magát, sorsát és nagyon jól beilleszkedett ebbe a varázsvilágba. Látszik ahogy fejlődik, még ha minden téren csetlik-botlik is, de nagyon kíváncsi vagyok, mi lesz belőle.

Legjobb karakterdizájn

Catrin&Hirotaka:

ACCA: Bár történetileg lassú és sokaknak unalmas lehet, a karakterdizájn mindenképp kiemeli a többi közül. Egyedi és bármikor felismerhető, akárcsak Ono Natsume többi művénél, a Ristoranté Paradisonál vagy a Saraiya Goyounál.

Legjobb látvány

Catrin:

Ez az amiben nálam magasan nyert 2017-ben a **Kizumonogatari III**. A Shaft talán itt borult el a legjobban: annyira groteszk, gigantikusan látványos és elképesztően mókás az egész, hogy ez húzza feljebb a filmet középszerű sztorijából. Félelmetesen jó lett már megint ez az álművészkedésük, sokat nevettem rajta, mindenképp maradandó.

Szépséges volt még a **Katsugeki/Touken Ranbu**, hiába, az ufotable művekbe legalább ezért érdemes belekukkolni. Továbbá imádtam a Yurio Nice-t, bocsánat **Yuri on Ice: Welcome to the Madness** speciálját, amiben Yurio gálaelőadásának animációja annyira hatásos és kidolgozott lett, hogy ez a minimum szint, amit a készülő folytatás filmtől elvárók.

Hirotaka:

Chain Chronicle: A Graphinica valami fantasztikus látványt rakott le az asztalra, mind a tájképek, mind a harc jelenetek szépen sikerültek. Az első résztől az utolsóig látványos, dinamikus. A karakteranimáció és az árnyékolás is a helyén van. Fejlődtek az Arslan óta.

Legjobb stúdió

Hirotaka:

Studio Deen: Több stúdió között vaciláltam, de végül is a Deent választottam, főként a Hoozuki miatt, mert amit azzal műveltek az nagyon szép munka. Annyira részletes és hangulatos a látványvilág, ami engem nagyon megvett. És szumma is a 2017-es munkájuk mindenképp említésre méltó.

Catrin:

Igen, +1 a **Deennek**, amiért elkövette a Rakugót és a Kabukibu!-t is. Kiemelném még a **feel**-t, amiért gondosan összerakták a Tsuki ga Kireit, továbbá a **Kinema Citrust**, amiért bevállalták és remekül tálták a Made in Abyss-t.

Legrosszabb anime

Catrin:

Fét/Apokripta: Magyarázat eggyel lentebb.

Hirotaka

Fate/Apochrypa: Sajnálom, hogy egy Fate cím itt landolt, de az Apokripta konkrétan sírba vitt. Nem is nagyon tudom, mit lehetne menetségként felhozni, talán, hogy a történetből lehetett volna egy egész jó akció is. De! Unalmas, vontatott, összeviszsa rendezett sztori lett. A grafika kritikán aluli, néhol még annál is rosszabb. A hangok szegényesek, a támadások recsegett, mint egy régi, elromlott rádió. A nyitó- és zárózenék sem ütötték meg a mércét, főleg Aimer kétszázadik ugyanolyan tucatszámra volt rémes. Az A-1 Pictures borzalmas munkát végzett, már ha ezt lehet munkának nevezni.

Venom szerint 2017

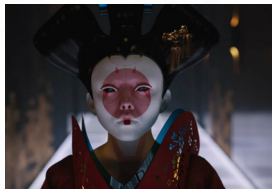
Az elmúlt év ha nem is volt annyira erős, mint a 2016-os, de így is bővelkedett kiváló sorozatokban, na meg pár nagy csalódásban. Ebben a kis felsorolásban szeretném összegezni, hogy mik is voltak számomra 2017 legjobb illetve legrosszabb élményei animés fronton. Természetesen mint mindig, ezt is kéretik szubjektívnek tekinteni, hiszen egy ember véleménye nem szentírás, de talán iránymutató lehet azoknak, akiknek kimaradt valami idén.

2017 Legnagyobb csalódásai

Ghost in the Shell a mozifilm

Oké oké, nem 100%-ig anime, hanem hollywoodi adaptációja a Shirow Masamune által írt és Oshii Momoru rendezte klaszikus filmnek. Ez az, amit mindenki félve, de mégis bizakodva várt. Az első trailerek biztatóak voltak, bár volt egy kis hőbörgés a "whitewashing" miatt, vagyis, hogy ázsiai

karaktereket amerikai színészekkel játszattak el, de Scarlet Johanson elég meggyőzőnek tűnt Major szerepében. Aztán kijött a végleges film és sajnos szembesülnünk kellett, hogy Hollywood még mindig nem tud animét adaptálni. Enyhe vigasz, hogy annyira nem lett borzalmas, mint a viccek is rossz *Dragon Ball* film volt, de ennyiben ki is merülnek az érdemei. A rendező mintha nem tudott volna mit kezdeni a hozott anyaggal, a történetet ott írták át, ahol nem kellett volna, a látvány is csak az első 15 percig érdekes, a vége fele pedig egyre kínosabbá válik, hogy izzadtan próbálnak megfelelni a rajongóknak úgy, hogy a lehető "leghollywoodiasabb" maradjon a végtermék. Így lett a végén egy semmitmondó *Robotzsaru* klón, ami minden szempontból elmaradt minden várakozástól. Persze volt akiknek tetszett, de az utókor erre a filmre is úgy fog emlékezni, hogy "megpróbálták, de nem sikerült". Ezek után előre félek a frissen beharangozott *Battle Angel Alita* feldolgozástól... remélem nem csalódnunk ismét.

Kono Subarashii Sekai ni Shukufuku wo! 2

Oh a *KonoSuba*... imádtam az első szezon, megnéztem újra és újra. Hatalmasakat nevettem a vicceken, szélesén vigyorogtam a kikacsintásokon és áthallásokon, a fejemet fogtam a főszereplők szerencsétlenkedésein. Zseniális kis sorozat volt, nem hiába szerepelt szinte minden listában az év legjobbjai között. Számomra ez a 2000-es évek *Slayers*-e. A fantasy, ami mert más lenni, képes volt nem csak a zsáneren, de saját magán is nevetni. Viccet csinált abból a mára teljesen elcsépeklésből, hogy "random japán gyerek átkerül egy fantasy világba és ott hős lesz egy háremmel megtoldva", és erősen parodizálta az mmorpg-eket is. Itt a főszereplők nem világot megmentő hősök, hanem sutyó lúzerek, akik a legtöbb esetben több kárt okoznak, mint egy eltévedt sáskajárás. Kazuma, Aqua, Megumin és Darkness igazán szerethető balekok, akik legtöbbször kicsinyesek és önzőek, de pont emiatt

„A KonoSuba 2 egyszerűen csak „jó” lett. És ez valahogy csalódás lett számomra. Többet vártam, valami nagyobb, botrányosabbat, ami izomból odacsap a Re:Zero féle hype hullámnak... de nem.”

emberiek és viccesek. Na ilyen kezdés után remegve vártam a folytatást, a 2. szezon, amit már megjelenése előtt elkönyveltem, mint az év legjobb sorozatát. Aztán megjelent, végignéztem és vakartam a fejem. Valami nem oké. Valami hiányzik. Megvoltak a poénok, megvoltak a kikacsintások, jókat nevettem, de mégis... valami nem stimmel. A *KonoSuba 2* egyszerűen csak "jó" lett. És ez valahogy csalódás lett számomra.

Többet vártam, valami nagyobb, botrányosabbat, ami izomból odacsap a Re:Zero-féle hype hullámnak... de nem. Csak hozta a kötelezőt, majd 10 epizód után véget is ért, folytatásról hír sincs. A rajongók zavartan pislogtak, majd továbbléptek. Ha lesz is valaha *KonoSuba 3*, már nem lesz túl nagy elvárás felé és valahogy szomorú vagyok emiatt.

Eromanga-sensei

Én hinni akartam. De komolyan. Hinni akartam abban, hogy Fushimi Tsukasa képes lesz összekapni magát és a borzalmasan végződő *'Ore no Imouto ga Konnani Kawaii Wake ga Nai'* után letesz az asztalra valami olyat, ami 2017 legjobb romkomja lesz. Egy igazi botrányos, de pont ezért kult-klasszikus sorozatot vártam, ám sajnos nagyrészt csak a "botrányos" rész maradt meg legtöbbekben. Lehetett volna ebből egy szatíra vagy paródia, vagy bármi más, mint az a teljesen együgyű háromszori, ami a végén kikerekedett belőle. Az

"ero" rész is kimerült abban, hogy egyes szereplők kínosan bugyi nélkül rohanganak (persze erős cenzúra mellett) és bár tény, hogy időnként megcsillan benne valami mögöttes tartalom, de ez nem más valójában, mint az író és a rendező közös élvezkedése valami beteges fantáziára.

A sorozat talán egyetlen mentsvára Sagiri, a 12 éves nagyon perverz "Eromanga-sensei", de sajnos az ő karaktere is átfordult a teljesen klisés tsundere figurába, amiből tizenkettő pontosan egy tucat. Ha valami jó romantikus erotikus komédiát akar látni, akkor az Eromanga-senseit messzire kerülje el, mert a végén pontosan azt kapja, amivel magát a sorozatot lehet jellemezni: a csalódást.

Shingeki no Kyojin

Én nem vagyok *Attack on Titan* rajongó! Bár értem a sikerét, látom mitől ilyen elképesztő népszerű, meg is néztem a sorozatot, az élszereplős filmeket, olvastam a mangát, mert egyszerűen nagyon rajongó akartam lenni. De nem sikerült. Valahogy az évek alatt folyamatosan az az érzésem volt, hogy sokkal nagyobb az egésznek a füstje, mint a lángja. De semmi gond, 2017-ben elstartolt az évek óta várva várt 2. szezon, ami már ott gyanús lett sokaknak, hogy a 24 epizódról lefelezték 12-re, de mindenki bizakodott, hogy sebjaj, az a tucatnyi rész tömve lesz akcióval, drámával, izgalommal, borzongással. Aha... meg ahogy Mórícka elképzeleli. Talán nem csak nálam borult ki a bili, amikor teljes epizódokat szántak arra, hogy

„...2-3 karakter faágon ücsörögve, a fogát csikorgatva próbál kierőltetni magából valami expozíciót, figyelve arra, hogy még csak véletlenül se mondjanak ki idő előtt olyan infókat, amiket úgymint minden ember, aki kicsit is érdekelt a sorozat, már évek óta tud.”

2-3 karakter faágon ücsörögve, a fogát csikorgatva próbál kierőltetni magából valami expozíciót, figyelve arra, hogy még csak véletlenül se mondjanak ki idő előtt olyan infókat, amiket úgymint minden ember, aki kicsit is érdekelt a sorozat, már évek óta tud. 12 epizód alatt lényegében alig haladt valamit a történet és sokkal inkább tűnt az egész ilyen mellékvágánynak. Nagyon gyorsan kiderült, hogy a legtöbb szereplő nem képes önálló történetet elvinni a hátán, a titánok pedig már egyáltalán nem olyan félelmetesek (ha egyáltalán azok voltak valaha), mint pár évvel ezelőtt.

Rossz lett a második szezon? Nem tudnám ezt egyértelműen kijelenteni. Csalódás volt? Határozottan igen! Unalmas, semmitmondó és megkésett. Persze lesz 3. szezon, de a Wit Studio helyesen döntött úgy, hogy inkább a sokkal érdekesebb és minőségibb fantasyt, a Mahoutsukai no Yome-t választotta, mert az viszont tényleg mindenkinek ajánlott.

2017 Legnagyobb meglepetései

Made in Abyss

Azt hiszed, hogy fantasy témában már nem lehet újat mutatni, mert már minden létező csavart és kliséit csontig rágtak az évtizedek alatt és jóformán nincs új a nap alatt?

Akkor bizony kedves olvasó igazad is van! A *Made in Abyss* mégis képes volt annyira frissnek és újszerűnek bizonyulni annak ellenére, hogy szinte minden egyes

részét már láttuk valahol, főleg jrpg-kben. De ez semmit sem von le az értékéből, mert amit ez a sorozat nyújt, az döbbenetes. Képes volt kilépni a fantasy anime sorozatok komfort zónájából, szembemelve minden ezerszer elsütött klisének. Sokan voltak akik a gyerekes látványa miatt kihagyták ezt a gyöngyszemet, pedig nagyon hibáztak. Bátran kijelenthető, hogy a *Made in Abyss* a 2000-es évek egyik legkiválóbb fantasy sorozata! Az, hogy a főszereplők gyerekek, ne rémisszen el senkit, mert itt bizony senki sem sebezhetetlen. Sőt, nem egy gyomorforgató jelenet van, ahol ezek a gyerekek a poklok poklát járják meg, de újra és újra felállnak és mennek tovább, az Abyss mélységébe, hogy megtalálják a főhősnő, Riko elveszettnek vagy halottnak hitt édesanyját. A kalandban hű társa a furcsa robotfiú Regu, majd később csatlakozik hozzájuk az utóbbi évek talán egyik legegységibb figurája, Nanachi, a félig ember, félig nyúl akármí. Hárman vágnak neki a titkokkal teli mélységnek, ami bizony

*„Képes volt kilépni a fantasy anime sorozatok komfort zónájából, szembemelve minden ezerszer elsütött klisének. (...) Bátran kijelenthető, hogy a *Made in Abyss* 2000-es évek egyik legkiválóbb fantasy sorozata!”*

senkinek nem kegyelmez, testileg és lelkiileg is megtöri az óvatlan kalandozókat. A gyerekek pedig ezt a saját bőrükön tanulják meg.

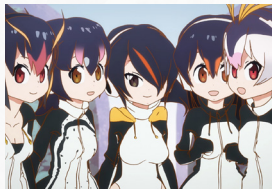
Gyönyörű látvány és zene, izgalmas és rémisztő sztori, szerethető karakterek... a *Made in Abyss* 2017 egyik legjobbja vita nélkül!

Kemono Friends

Elég csak egy pillantást vetni erre a sorozatra, hogy a laikus ember nevetésben

törjön ki, egy "hát ez meg mi a sz*r?!" felkiáltással. Pedig a *Kemono Friends* iszonyat amatőr vizualitása egy kisebb csodát takar. Azt hiszitek viccellek? Pedig nem. Sőt, tovább megyek. A *Kemono Friends* az egyik legegységibb science fiction, amit szerintem az elmúlt pár évtizedben láttam. Nem hiszel nekem? Akkor adj neki egy esélyt! Lépj túl a gyerekes látványon és nézd meg, mi van a felszín alatt!

A *Kemono Friends* elkészülte maga is egy bravúr. A stúdió alól kihúzták az alapokat, az eredeti játék, amihez a sorozat kötődött volna megszűnt, majd a megmaradt 10 ember úgy döntött, hogy ha már elkezdték, akkor be is fejezik. És mennyire jól tették. A *Kemono Friends* Japánban elképesztő sikert aratott, a kezdeti hangos nevetések a sorozat gagyiságára pár epizód után elcsendesültek és az 5-6 pontos értékelések is kezdtek fentebb kúszni... egészen 9-10-ig. Mert ez a sorozat fantasztikus.

Kaban és Serval kalandjai egy utópisztikus vadasparkban, ahol az állatok valami földönkívüli anyag hatására emberekké változtak. De miért? És hogyan? És hova lettek a valódi emberek? Ahogy a néző maga is járja be hőseinkkel a parkot egyre jobban magába szippantja a Kemono Friends világa. A humora kedves és bájos, a történet pedig elgondolkodtató. Érezhető, hogy ezt a sorozatot szívével és lélekkel készítették, nem pénzért, nem producerek nyomására, nem akart megfelelni senkinek. Elakartak mesélni egy történetet, és mi pedig ezért hálásak lehetünk. Remélem, hogy a Kemono Friends vissza fog térni és megmarad pontosan ilyen szerethetően egyszerűnek.

Little Witch Academia

Őszinte leszek: sosem szerettem a *Harry Potter* sorozatot. Bár jól indult az első két-három könyvvel, de a későbbi fejezetek és filmek szerintem valahol annyira

„A kis boszorkák élvezik az életet, suliba járnak, seprűn repülnek és mindenféle kalandokba keverednek...”

eltorzultak, hogy számomra élvezhetetlenné tették az egészet (a nemrég kiadott szörnyes film meg talán a mélypont volt). A *Little Witch Academia* le sem tagadhatja, hogy a *Harry Potter* ihlette meg. A varázsló iskola helyett most boszorkány iskola van, a szereplők 95%-a pedig nőnemű, de a többi kísértetiesen hasonlít az angol HP-ra. És mégis, a LWA mérföldekkel emelkedik Potterék fölé, szinte minden tekintetben. Átgondoltabb, szerethetőbb, vidámabb, önkritikusabb és akárcsak Akko, a főhősnő, tele van energiával. Egyáltalán nem akarja komolyan venni magát, a szereplők nem drámaznak egész végig, nincsenek állandó életveszélyben, nincsen röhejesen misztikus gonoszka sem, aki nemhogy a

világot nem tudja meghódítani, de még egy nyomorult iskolát sem (igen, rád nézek kedves Voldemort). A kis boszorkák élvezik az életet, suliba járnak, seprűn repülnek és mindenféle kalandokba keverednek... főleg Akko miatt, aki úgy pörög mint a bűgöcsiga, egy pillanatra sem leállva, forgószélként söpör végig a konzervatív boszorkányiskola folyosóin. És nem mehetünk el a látvány mellett sem, mert a Trigger stúdió valami eszesment munkát végzett. Disney filmeket megszegyenítő animációkat keverték LSD-s álmokkal. LWA hihetetlenül színes, szagos, vidám, és imádni való minden perce. Egyértelműen 2017 egyik legjobbja.

Net-juu no Susume

A *.Hack* sorozat óta szinte minden évre jut egy "mmorpg anime", van amikor több is. Vannak jobbák, vannak rosszabbak, de elég nehéz kilépni a *Sword Art Online* árnyékából. A *Net-juu no Susume* avagy a

'Recovery of an MMO Junkie' teljesen más irányt választott, ahol az mmorpg egyfajta kapcsolatot jelent a szereplők között, hasonlóan, mint a 2016-os '*Netoge no Yome wa Onnanoko ja Nai to Omotta?*'-ban, de míg az képtelen volt kilépni a random romkom-hárem anime klisékből, a *Net-juu no Susume* már azzal kitűnik, hogy a szereplői nem tinédzserek, hanem 20-30 éves felnőttek. És ez nekem hihetetlenül szimpatikus volt. Végre nem kell századszorra is végignézni a gyerekes szenvedést, hanem a felnőttek problémáival foglalkoznak.

Munka, szociális élet, szerelem, párkapcsolat, stb. Mégsem sülyed bele a melodráamába, hanem kellő humorral áll hozzá a témához, kikerülve a kliséket (na jó... többnyire). Amit viszont külön ki kell emelni, az Noto Mamiko elképesztő alakítása Morioka Moriko szerepében, aki egy antiszociális, pánikbeteg, mormog függő 30-as hölgy. Mamiko-san mindig is profi színésznő volt, de amit itt levág, az több mint zseniális. Esküszöm az egész sorozatot elviszi a hátán. Számomra talán ez volt az év legviccesebb romkomja (talán a Tsurezure Children mellett), ami mind a 11 epizódja alatt végig szórakoztató volt, és egy percre sem éreztem azt, hogy kínos lenne.

Kobayashi-san Chi no Maid Dragon

Ha rá kellene bóknod egy animé, amely számomra a 2017-es év egyértelmű legjobbjá volt, akkor szinte gondolkodás nélkül választanám a Kobayashi-san Chi no Maid Dragonot. Már egy korábbi cikkemben kifejtettem, hogy mennyire zseniális volt ez a sorozat, hihetetlenül szerethető figurákkal, néha kissé meredek, de annál viccesebb poénnokkal, erős társadalomkritikával és gyönyörű vizuallitással. Ezt az évet számomra elvitte Tohru és sárkány csapata, de elég csak végignézni az interneten és sokan egyet fognak velem érteni. A KyoAni nagyon helyesen tette, hogy a sok

dráma közé bevállalt egy ilyen látszólag habkönnyű, de mégis brutálisan tartalmas kis sorozatot, melynek folytatására izgatottan várunk. Nem is szaporítanám itt a dicséző jelzőket, hiszen mint említettem, már megtettem korábban egy kimerítő cikkben, így csak legyen annyi, hogy kimondom ismét: számomra 2017 legjobbjá a Kobayashi-san Chi no Maid Dragon!

Persze a fentebb felsoroltakon kívül még sok olyan sorozat volt, amit nem hagyhatok megemlítés nélkül, így most csak rögtönez a további legjobbakat:

Urara Meirochou és *Konohana Kitan* mint a „legcukibbak”

BlendS és *Gabriel Dropout* mint a legjobb vígjátékok

Kono Sekai no Katasumi ni és a *Koe no Katachi* mint a legjobb drámák

Demi-chan wa Kataritai és *Centaur no Nayami*, a „monster girl” animék királyai *New Game!!* és *Sakura Quest* mint leg-

jobb sorozat a dolgozó nőkről

És az *Inuyashiki*, ami nagyjából kimeríti a „hogya mi a francot is néztem, azt nem tudom, de jó volt” kategóriát.

*Indul is a 2018-as év és már most be-táraztam magamnak egy rakat sorozatot, nem fogunk unatkozni idén sem úgy ér-
zem!*